

ἀπέλαυνον ἱκανῆς τιμῆς ὥστε νὰ γίνωνται δῶρα ἄξια αὐτοκρατείας. Δὲν δύναται τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡ κλίνη τοῦ Χριστοῦ παρηκολούθησε τὰς ὑδρίας εἰς *Κωνσταντινούπολιν* καὶ ἐτέθη ἴσως ὑπὸ τοῦ *Ἡρακλείου* ἐν τινὶ εὐκτηρίῳ τῆς πρωτεύουσας. Ὅτε ἡ καταιγὶς τοῦ 1204 ἐνέσκηψεν εἰς τὸ *Βυζάντιον*, εἰς τῶν νικητῶν, ἴσως ὁ *Ὁθων Δελαρόσης* πρῶτος δούξ τῶν *Ἀθηναίων*, ἢ ὁ *Guy Pallavicini* πρῶτος μαρκήσιος τῆς *Βοδονίτζης*, πάντως μέγας τις ἄρχων νοσφισθεὶς τὸ λείψανον μετήνεγκεν εἰς τὰς νέας αὐτοῦ ἐπικρατείας. Βεβαίως δὲν εἶνε τοῦτο ἀλλ' ἢ ὑπόθεσις, ἥς πάντοτε ἐλλείπει ἡ ἀπόδειξις· ἀλλ', ὡς φαίνεται, ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἵσταται ἐν μείζονι σχέσει πρὸς τὰ γεγονότα, ὧν τὴν βεβαιότητα ἀπεδείξαμεν.

Ἐπειτα δι' οἰοῦντο τρόπον καὶ ἂν ἦλθεν εἰς *Ἑλλάτιαν* ὁ λίθος, εἴτε ἑλθὼν διὰ τοῦ *Βυζαντίου*, εἴτε μετακομισθεὶς ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς *Παλαιστίνης* εἰς τὴν *Ἑλλάδα*, ὁ ἀπὸ Κανᾶ λίθος ἔχει αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν μοναδικὴν ἀξίαν. Ἡ ἀρχαιότης αὐτοῦ βεβαιουμένη ὑπὸ τῆς μαρτυρίας τοῦ *Ἀρτωρίου*, τὰ περιεργὰ συναξάρια, ὧν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον, αἱ περιοδεῖαι τέλος αὐτοῦ διὰ μέσου τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, ἀπονέμουςιν αὐτῷ σπουδαίαν θέσιν μεταξὺ τῶν ἱερῶν μνημείων τοῦ μεσαιῶνος.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις¹ θὰ φροντίσῃ ὅπως διασώσῃ ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου μνημεῖον οὕτω σεβαστόν, καὶ καταθέσῃ εἰς μέρος ἄξιον αὐτοῦ τὸ ὑπὸ τοῦ *K. Paris* ἀνευρεθὲν λείψανον.*

1) Σ. Μ. Πάσον δίκαιον ἔχει ὁ Κύριος Diehl ἐφιστῶν τὴν προσοχὴν τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως εἰς τὴν διάσωσιν τοιοῦτου ἱεροῦ μνημείου, ἀποδεικνύει ἡ καταφρόνησις μετ' ἧς ἔγραψαν κατ' αὐτοῦ τινὲς τῶν παρ' ἡμῖν (*Ἐν τῷ Αἰῶν. ἀρ. 4791*) ἐπιλαθόμενοι ὅτι ἐν τῇ πεπολιτισμένῃ Εὐρώπῃ, οἱ ἄνθρωποι σκέπτονται πολὺ διαφόρως περὶ ἀντικειμένων, ἅτινα παρέρχονται μάρτυρες τῶν πράξεων ἢ τῶν λόγων προσώπων ἐξόχων καὶ σεβαστῶν. Πῶς δὲ πρέπει τις νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ γράφῃ περὶ πραγμάτων ἀναφερομένων εἰς τὴν θρησκείαν, οἷαν-δήποτε καὶ ἂν ἔχῃ θρησκευτικὴν πεποίθησιν, παραπέμπομεν τὸν βουλόμενον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ *Gaston Boissier* περισπούδαστον κρίσιν, περὶ τοῦ συγγράμματος τοῦ *Ἐρνέστου Ρενᾶνο*, *Les Origines du Christianisme* (*Revue des deux Mondes*, 1er Liv. 1 Mars 1882 σελ. 40 κ. ἐξ.), ἐν ᾗ ὁ συγγραφεὺς μεταξὺ πολλῶν ἄλλων σοφωτάτων παρατηρήσεων, λέγει (σελ. 75) ὅτι εἶνε «χλευὴ νὰ ἀξιοῖ τις ὅτι σέβεται τὴν ἐλευθερίαν θρησκείας τινός, ὅταν ἐργάζεται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀναφανδὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πάντα τὰ μέσα τῆς ὑπάρξεώς της», καὶ κατωτέρω, (σελ. 76) «Ὁ γινώσκων τὴν ἱστορίαν, ἐπίσταται ὅτι αἱ θρησκείαι, καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῶν παρακμῇ χυρῶν αἰώνων ἕως ἀποθάνουσιν. Τὰ ἔθνη, λέγει, εἶνε μᾶλλον εὐθραυστα, καὶ ὅταν ταῦτα ἀφρόνως προσκρούουσι πρὸς τὴν θρησκείαν, αὐτὰ συνήθως ἀποθνήσκουσι πρῶτον». Κατόπιν τῶν ὠραίων τούτων καὶ ἄλλων διδακτικωτάτων παρατηρήσεων τοῦ σοφοῦ ἀκαδημαϊκοῦ περὶ τῶν θρησκευτικῶν πραγμάτων εἶνε περιττὸν νὰ εἰπώμεν ἡμεῖς, ὅτι ἐργάζονται ὀλεθριώτατον ἔργον εἰς τὸ ἔθνος καὶ ἐνδείκνυνται μεγίστην ἀσέβειαν πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως, ἥτις σήμερον ἀποτελεῖ ἐν τῶν κυριωτάτων ἄρθρων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἐκεῖνοι, οἵτινες ὀλιγοῦντες ἢ μᾶλλον ὑβρίζοντες τὴν πίστιν τῶν ἄλλων ἐπιζητοῦσι πάντοτε ἀφρομῆν, νὰ καταγελῶσι καὶ χλευάζωσι θρησκείαν, ἀπὸ δισχιλίων ἐτῶν τρέφουσιν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον καὶ συντελοῦσαν εἰς τὴν πρόδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνθρωπότητος.

(*) (*Μετεφράσθη ἐκ τοῦ γαλλικοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ κατεχωρίσθη ἐν τῇ Bulletin de la Correspondence hellénique neuvième année Janvier 1885*).

ΑΠΟ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΕΙΣ ΧΙΟΝ

(Συνέχ. ἴδε προηγούμε. φύλλον).

Ἐπανελθὼν ἐφιππὸς τῷ πρῶτῳ ἐκ τοῦ μονυδρίου, ἀνεπαύ-θην μέχρι μεσημβρίας μικρὸν μετὰ ταῦτα μετὰ τῶν φίλων μου ἐτράπημεν, διὰ τῶν ἀγρῶν, πρὸς τὰ ἀνάντη ὄρη, ὧν εἰς τὸ ὕψιστον ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἀνέβημεν. Τὴν κορυφὴν ἐκείνην κατέχει ναΐδιον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, μετρίου λόγου ἄξιον, ἀπὸ γε τῆς προσόψεως. Ἀλλ' ἡ πέριξ θέα, ὁ ἀπέραντος ἐκεῖνος ὀρίζων μυριάκις ὠραιότερος εἶνε ὧν ἄχρι τοῦδε εἶδον, μυριάκις λαμπρότερος, μυριάκις ἐπαγωγότερος. Ἐκ τοῦ ὕψους ἐκεῖνου καὶ αὐτὸς ὁ λιμὴν τῆς χώρας διεκρίνετο, εἰ καὶ ἀπέχει δύο ὥρας τῆς Καλλιμασίας. Αἱ Οἰνούσαι, ἡ ἱερὰ Ἰονία, ἡ Σάμος, ἡ Ἰκαρία, τὸ ἄπειρον καὶ μειδιῶν πέλαγος, πᾶσα ἡ πρὸς βορρᾶν καταπράσινος Χίος καταθέλγουσι τὸν θεατὴν καὶ εἰς ἔκστασιν βυθίζουσιν αὐτόν. Σπάνια εἶνε αἱ τοιαῦται τοποθεσίαι· εἶδον δὲ καὶ ἀλλαχοῦ τοιαύτας κορυφάς, κοσμουμένας ὑπὸ ναϊδίου τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ· ἀλλ' οὐδὲ συγκρίνονται πρὸς τὴν ἐνταῦθα. Μυρία δένδρα, ποικίλων εἰδῶν, ὑψίκομα καὶ ἀειθαλῆ, ὡς ἀτελεύτητος τάπης ὑπὸ τὰ ὀμματὰ σου ἀπλούνται μέχρι τῆς ἄκρας τῆς νήσου, ἀκκέιθεν ἄρχεται ἡ κυανὴ τοῦ πελάγους ζώνη, ὡς καλλιτεχνικὸν πλαίσιον τὴν ὅλην εἰκόνα περιβάλλουσα. Οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐπὶ τοιοῦτων κορυφῶν ἔδρουν τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος ἡλίου, καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἡμῶν πατέρες, τὴν ἀλληγορίαν ἐνσεσαρκωμένην εὐρόντες ἐν τῷ ἱουδαίῳ ὁμωνύμῳ προφῆτῃ, διέσωσαν τὴν παράδοσιν, ἐτήρησαν τὸ ἔθιμον καὶ ἐπιόρων ὑψηλῶν κτίζουσι τοὺς ναοὺς τοῦ πυρίνου ἄρματι εἰς οὐρανούς· ἀναληφθέντος... Τὰ πράγματα μένουσι τὰ αὐτά, τὰ ὀνόματα μόνον, οἱ καιροὶ καὶ ἡ τύχη ἡμῶν ἥλλαξαν... Ἀποῦσης τῆς ἐπὶ τριακονταετίαν κλειδούχου τοῦ μοναϊδίου μοναχῆς, οὐδαμῶς εἰσῆλθομεν εἰς τὸ ναΐδιον, δύνοντες δὲ τοῦ ἡλίου, κατηρχόμεθα ὑπὸ χρυσοῦν καὶ ῥοδόχρουν οὐρανὸν τὴν εἰς τὸ Νεοχώριον ἄγουσιν συνηρεφῇ ὁδόν. Ἐκ τῆς κορυφῆς τὸ χωρίον τοῦτο ἐφάνετο ὡς ἐν καὶ μόνον μέγαρον, ἐν μεγάλῳ καὶ ὁμαλῷ κήπῳ... Ἐπὶ τῇ πανηγύρει τῆς Πεντηκοστῆς καὶ Ἀγίας Τριάδος, εὐσεβῇ πλήθῃ πανταχόθεν τῆς Χίου ἐπέρρευσαν καὶ ἤδη συνωστίζοντο ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἀπερίγραπτος ἦτο ὁ ἀλαλητὸς τῶν πανηγυρίζοντων· ἄνδρες, γυναῖκες, νέοι, γέροντες, παῖδες, ἐπὶ ὄνων, ἡμιόνων καὶ ἵππων ὀχούμενοι, ἐπλήρουν ἀπεράντους ἀγροὺς καταφύτους, καὶ οἱ μὲν τῇδε κάκεισε περιεσοῦντο, οἱ δὲ τόπον ἐξέλεγον, χάριν ἀναπαύσεως ἢ συμποσίου τινός, οἱ δὲ ἔπινον, οἱ δὲ ἐτραγώδουν, οἱ δὲ ἐκραυγάζον, οἱ δὲ ἐγέλων. Ὑπῆρχον καὶ οἱ μεθύοντες, ὡς ἔσχατον ἀποτέλεσμα πάσης πανηγύρεως... Μεγίστη περὶ πάντων μὲ κατεῖχε περιεργία, κυρίως δ' ἐπεθύμουν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν ναόν· ἀλλὰ τὸ πλῆθος ἦτο ἄμετρον... Ἐνεθυμήθη τὴν Κυζικον

καὶ παρέβαλον τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς *Φανερωμένης* (23 Αὐγούστου) αὐτόθι γινόμενα ἔκρυμμα πρὸς τὰ ἐνταῦθα. Ἡ δι-
αφορὰ μοὶ ἐφάνη ἱκανή· ὁ χαρακτήρ πάσης πανηγύρεως εἶνε
μὲν ὁ αὐτός, ἀλλ' ἡ θυμηδία καὶ παιδρότης τροπολογεῖται ὑπὸ
τοῦ τόπου καὶ τῆς φυσικῆς τοποθεσίας. Ἐκεῖ μὲν ξηραὶ καὶ
ψιλαὶ κορυφαί, πενία πολλὴ καὶ δεσπόζουσα τῶν πνευμάτων
ιδέα ἡ ὑπὸ τῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἁγιασμῶν θαυ-
ματουργία, πᾶσαν τὴν προσοχὴν τῶν πανηγυρίζοντων ἐφελ-
κομένη· ἐνταῦθα ὅμως χαρὰ ἀνεπίσχετος, φύσις λαμπρά, χα-
ρακτήρ τῶν ἀνθρώπων ὑπερβαλλόντως εὐτράπελος, πλούτος,
πολυτελῆ ἐδέσματα, εὐθυμία, χοροί, αὐτὸς τέλος ὁ Βάκχος,
ἀοράτως τερπόμενος ἐπὶ ταῖς πρὸς αὐτὸν θυσίαις τῶν νεωτέ-
ρων Ἰώνων. . . . Ὁμοίως πανηγύρεις ἔχει καὶ ἡ Καλλιμασία
δύο, τῇ 15 Αὐγούστου καὶ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Αἰμυλια-
νοῦ (17 Αὐγούστου), ὅτε παραπλήσια συμβαίνουσιν, ὡς ἐπλη-
ροφορήθην.

Ἐν τοσούτῳ αἱ γιγάντιαι τῶν λόφων σκιαὶ ἐκάλυπτον ἤδη
τὴν πολυκίνητον κοιλάδα καὶ τοὺς πανηγυριστάς, ἡμεῖς δ'
εἰσῆλθομεν εἰς τὸ χωρίον αὐτό, ὅπερ μετ' οὐ πολὺ κατελίπο-
μεν. Ὑπὸ εὐώδους αὔρας περιπνεόμενοι ἀφινόμεθα εἰς τὰ ἴδια
διὰ τῶν σχινοχύτων ἀγρῶν. . .

Ἄλλ' ὅμως τὴν σελίδα ταύτην δέον νὰ συμπληρώσωμεν
διὰ τῶν ἱπομένων. Τὰ *μαστιχοχώρα*, ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ,
κωλύονται τῆς διαδόσεως καὶ μεταφυτεύσεως τῶν σχίνων εἰς
ἄλλα χωρία, ἵνα μὴ ποτε ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κέρδη. Διὸ καὶ
τὸ ἐγγυτάτω τῆς Καλλιμασίας Νεοχώριον στρεῖται σχι-
νοφυτείας, διότι, μὴ ὄν ἀνέκαθεν *μαστιχοχώρον*, ἀδυνατεῖ νὰ
πορισθῇ σχίνους. Καὶ ὅμως πάντα τὰ ἐγγὺς τῶν *μαστιχο-*
χώρων χωρία κλέπτουσιν, ὅταν δύνανται, μικροὺς σχίνους καὶ
οὕτω ποτὲ καθ' ἅπασαν ἴσως τὴν νῆσον θὰ διαδοθῇ ἡ σχι-
νοφυτεία. Πολλοὶ ἐπιθυμοῦσι νὰ διαδώσῃ τὸ προσδοκώμενον
δένδρον πολλαχῶς τῆς νήσου, φοβέονται ὅμως τὸν ἀφορισμὸν
καὶ τὴν κατάραν, καὶ τοὶ προτρέπονται τοὺς στερομένους
σχίνων νὰ κλέπτωσι καὶ νὰ μεταφυτεύωσι!! Θαυμάζει τις,
ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ ἀπαίδευτος ὄχλος, ἐκ φιλοκερδείας,
μετέρχεται καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἱερὰ καὶ ὅσια· ἐπισείοντες
κατὰ τῶν πέριξ οἰκούντων τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτίμια οἱ *μα-*
στιχοχωρίται, αὐτοὶ μὲν πλουτοῦσι, τὴν δὲ νῆσον στεροῦσι
μεγάλως προσόδου. Ἄλλ' οὕτω καὶ ἄλλοι, ἐπιμόνως περὶ τὸ
κλέπτειν σχίνους ἀσχολούμενοι, θὰ κατορθώσωσιν ἴσως ἐν τέ-
λει ὅ,τι ἀπαγορεύει αὐτοῖς ἡ τῶν εὐτυχῶν *μαστιχοχωριτῶν*
σκόπιμος θεοσέβεια.

12 Ἰουρίου.

Ἀπὸ τῆς 5 τοῦ μηνὸς ἄχρι τῆς σήμερον, ὅλην ἐβδομάδα διήλ-
θομεν ἡσύχως, ἄνευ σπουδαίου τινὸς καὶ ἀξίου σημειώσεως γε-
γονότος. Περιεπατοῦμεν, ἐκολυμβῶμεν, ἐπεσκεπτόμεθα φίλους,
χθὲς δὲ παρέστημεν αὐθιγὲν ἀγρυπνίᾳ τῆς Πλακηνδρωτίσσης...
Ἀφ' οὗτου ἐπισκέπτομαι τὴν μονὴν ταύτην πολλὰ παρὰ πολ-
λῶν ἀκούω, συμφέρον δὲ νομίζω νὰ χαράξω δι' ὀλίγων ὅσα
φίλος πιστὸς ἰδίᾳ μοὶ εἶπεν, ὅτε ἐπεσκεψάμην αὐτὸν κατ' οἰ-

κον, ἵνα ἴδω σπανίου μεγέθους *χολόπετραν*, ἴσῃν ὧν, εὐρεθεῖ-
σαν κατ' αὐτάς ἐν τοῖς σπλάγχνοις σφαγείσης δαμάλεως.

ἈΚηδόμενος τῆς ὑπολήψεως τῶν φίλων μου, εἶπε, συμβου-
λεύω πάντοτε αὐτοῖς νὰ μὴ φοιτῶσιν εἰς ἐκεῖνο τὸ μοναστή-
ριον, ὅπου, ἐν γνώσει καὶ τῶν ἀρμοδίων, πολλὰ ἄτοπα συμ-
βαίνουνσι, κατ' ἔτος δὲ καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου βλέπουσιν ἐν ἡ
δύο ἐσφαι ἀτυχῇ ἀνθρώπινα ὄντα. Πῶς, ἀδελφέ, ἐσώθητε τῶν
χειρῶν τῆς δῆθεν γραιῆς ἡγουμένης Θ; . . . »

Καὶ δι' ἱκανῶν λεπτομερειῶν, θλιβουσῶν τὴν καρδίαν παν-
τὸς χρηστοῦ ἀνθρώπου, ὁ φίλος ἀπέδειξε μοι ὅτι πᾶν ἄλλο ἢ
ἄγγελοι εἶνε αἱ οἰκοῦσαι τὰς μονὰς νεάνιδες, ἃς ἐν ἀφελείᾳ
ἐθαύμαζον ἐγώ, ὡς ἀφοσιωθείσας τῷ Θεῷ Οἱ διοικούντες
τὰ κοινὰ ἔχουσιν ἴδια τέλη, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ φίλου μου,
τὰ δὲ πλήθη παντάπασι ἀμβλυωποῦσιν ἐν τῇ μωρᾷ αὐτῶν
εὐσεβείᾳ καὶ εὐπιστίᾳ. Ὁ φανακισμὸς οὗτος πάντως θὰ ἐκ-
λίπη ποτέ, διαδιδόμενου τοῦ φωτὸς τῆς φιλοσοφίας καὶ τοῦ
Εὐαγγελίου· ἀλλ' ἕως τότε πόσαι ἐτι δυστυχεῖς γυναῖκες θὰ
στερῶσι τὸ ἔθνος τῆς χρησιμότητος αὐτῶν, πόσαι δὲ μητέρες
θ' ἀφαιρῶσι τὴν πατρίδα γενναίων αὐτῆς προμάχων καὶ ὑπε-
ρασπιστῶν. . .

Περὶ μεσημβρίαν ἐκ πείρας ἔμαθον ὅτι οὐ μόνον οἱ χωρικοὶ
ἀλλὰ καὶ τὰ ζῶα ξενίζονται, βλέποντα τὰς ἐν τοῖς τόποις τοῦ-
τοις ἀσυνήθεις εὐρωπαϊκὰς περισκελίδας (*σουρέλλα* κατὰ τοὺς
Χίους). Ζεῦγος βοῶν ἡλώνιζεν ἔξωθεν τοῦ χωρίου διερχόμενος
ἠθέετα νὰ καθίσω ἢ νὰ σταθῶ ὄρθιος ἐπὶ τῆς *Λουκάρας*,
ἥτις ἀλλαχῶς λέγεται *δοκάρι*, ὅπως διέλθω τὸ ἀλώνιον συ-
ρόμενος ὑπὸ τῶν βοῶν. Ἀλλὰ μόλις ἐπάτησα ἐπὶ τῆς Λου-
κάρας καὶ ἐκλίνα ὀλίγον πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἵνα στηριχθῶ, τὸ
ζεῦγος ἀφηνίασε, τὸ δὴ λεγόμενον, μὲ ἀνέτρεψε, μ' ἐλάκτισε
καὶ μεθ' ὁρμῆς ἐφυγε μακράν. Τῷ ὄντι μοὶ ἐφάνη ὁ οὐρανὸς
σφονδύλι. . . . Εὐτυχῶς οὐδὲν ἔπαθον· ὁ κύριος τοῦ ζεύγους ἐρ-
μηνεύων τὴν αἰτίαν, μοὶ ἐδήλωσεν ὅτι «τὸ σουρέλλο μου ἐ-
τρόμαξε τὰ ζᾶ!» Ὅλον τὸ χωρίον ἐλάλει τὸ ἐσπέρας περὶ
τοῦ παθήματός μου, τινὲς δὲ τῶν κακεντρεχεστέρων ἔλεγον
ὅτι μόνον τὰς φίλας μου καλογραφίας ἐν τρομάζει τὸ σου-
ρέλλο. . . . Καὶ ἡ φράσις αὕτη ἐτι μᾶλλον δικαιοῖ τὰς περὶ
τῶν γυναικείων μονῶν παρατηρήσεις τοῦ φίλου μου. . . . Ὅ-
πως δὴ ποτε ὁμοῦ μακράν ἔλλοτε ἀπὸ τῶν ἀλωνίων.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Εἰς τινὰ πόλιν τῆς Ἀμερικῆς (πάντοτε) ὑπάρχει ἄνθρωπος
τόσον βραδυκίνητος ὥστε, ὅταν φθάνη εἰς τὸ γραφεῖόν του,
εἶνε καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ ὅταν πλη-